

Rarament trobareu un agent de la propietat immobiliària (API) que us pugui parlar de l'habitatge i la seva realitat amb tanta propietat com en Joan Ventura. Al llarg de la seva vida professional dedicada als camps de la construcció i la política, el nostre protagonista ha sabut dedicar esforços a la vessant més humana de tot allò que ha fet: **"L'habitatge ho és tot, a nivell humà; és l'estoig que engloba la cèl·lula familiar en què tant creiem. Si destruïm aquesta cèl·lula destruïrem la societat. Crec que tota política —social, estatal, municipal— hauria de tenir una única fi, cultivar i fomentar la família. És per això que el tema habitatge és un dels més prioritaris."**

La filosofia vital d'en Joan ha estat un dels motors que l'ha empès a construir un Mollet millor per a tots. Vinculat a la política municipal i al moviment de l'església, és un coneixedor atípic de la realitat de la seva ciutat: **"Per conèixer la realitat urbanística de qualsevol ciutat cal conèixer també la realitat social, i tot i que actualment no freqüento les primeres files polítiques de la ciutat, us puc explicar perquè l'alcaldia de Mollet és com és. La ciutat va rebre durant molts anys el flux immigratori del sud d'Espanya, i actualment un vuitanta per cent de la població és castellanoparlant. Llavors la problemàtica de la immigració va comportar un vot radicalitzat, que va ser per al PSUC. Avui dia el relleu l'ha agafat el PSOE, i matemàticament i culturalment Mollet continuarà manada per aquestes posicions."**

El propietari de Finques Venco recorda també la problemàtica en habitatge que va significar la immigració: **"Oï tant, que hem evolucionat, des d'aquella casa barata de fa quaranta anys... En una època en què no hi havia ni diners ni possibilitats es va construir com es va poder, de manera anàrquica, per poder donar acollida a tots els treballadors que venien de fora. Mollet va fer un gran esforç; l'any 1957 un pis costava noranta mil pessetes. Els temes d'urbanisme, cultura i serveis socials quedaven en segon i tercer terme. Des de llavors, és clar, tot s'ha anat arreglant de mica en mica."**

L'arquitectura nascuda sota les circumstàncies socials de la Catalunya dels anys cinquanta i seixanta ha estat sovint fortament criticada. En Joan, però, entén que les circumstàncies obligaven: **"A Mollet va ser precisament on es va construir el darrer edifici promogut per l'acció social de l'església a partir del Congrés Eucarístic del 1955. Va ser una gran tasca que es va acabar el dia que ja no hi havia necessitat; aquest darrer edifici ja va ser fet en una època de forta construcció i en què fer una hipoteca era la cosa més normal del món. Avui, paradoxalment, les necessitats són unes altres."**

Del Mollet crescut sota aquelles circumstàncies no en queda gaire; les millores d'un ajuntament amb molts més recursos s'hi han fet notar. Tanmateix, els temes socials són a l'ordre del dia, sobretot la immigració: **"Ara hi ha molta més sensibilització vers la immigració, que és un tema que marca i marcarà la urbanística de les ciutats catalanes. A la sala Fivaller de Mollet, el centre parroquial del qual en sóc president, tractem el tema, perquè som conscients que tant sí com no ens vindrà immigració del nord d'Àfrica. Amb una**

natalitat negativa d'aquí a uns anys mancarà mà d'obra, i ens hem de preparar per ajudar a integrar els nouvinguts africans. No els hem de rebre com a pidolaires, sinó que hem d'intentar entendre la seva cultura."

Les paraules d'en Joan podrien ser interpretades com un projecte de mesquita a Mollet: **"Existeix un local per a reunions culturals i religioses islamites, i qui sap, també podrien utilitzar la nova església de Can Borrell, que esperem tenir l'any vinent... Al cap i a la fi són una religió monoteísta amb molts més punts de contacte amb la nostra que no pas ens pensem."**

Aquesta immigració de la que ens parla en Joan, però, no es trobarà amb un Mollet urbanísticament caòtic. Les possibilitats dels darrers anys han rescabalat el mal fet anys enrere: **"El barri de Can Borrell, immens i urbanísticament excel·lent, n'és un exemple: carrers amples, espais verds, edificis d'alçada moderada i illes de cases amb centres enjardinats. En deu anys s'hi han fet cinc mil habitatges, i no oblidem la parròquia i els serveis."** Una ciutat construïda sota directrius humanes: **"Un altre exemple de la prosperitat dels darrers anys és l'Illa de Mollet, construïda sota nous paràmetres; edificis alts però amb espai, aire i llum."**

Tanmateix, no tots els projectes consistorials poden ser del gust de tothom, i voler traspassar l'ajuntament del centre a la perifèria, dins l'Illa de Mollet, és un projecte amb força detractors: **"Potenciar la perifèria està molt bé, però empobrir el centre per fer un consistori de dotze pisos en una zona que ja està prou condensada no em sembla la millor opció."** Mollet no és una ciutat amb gaire arquitectura clàssica, per això en Joan diu amb recança que l'enderrocament de l'Ateneu per fer-hi pisos i la destrucció de l'estació de França per fer-n'hi una de nova tampoc no van ser encerts: **"Per desgràcia encara no hi havia gaire sensibilitat general per evitar aquest tipus de coses, i aleshores la nova aventura era l'habitatge."**

En qualsevol cas, allò que està fet ja no es pot arreglar, així que cal mirar cap al futur: **"Tenim un Mollet molt ben equipat, amb una infraestructura viària fabulosa. Ara seria l'hora de corregir una malura, que inconscientment i per temes polítics fa que allunyem la indústria de la nostra ciutat."** Això pot ser sinònim de contaminació, però també de progrés, **"per això cal trobar el terme mig i obrir-li les portes a casa nostra"**. En Joan és un home que ha lluitat a molts fronts i insistim que en tots ells ha destacat pel seu humanisme. Des de l'empresa constructora del seu avi, des del seu despatx d'aparellador, i des de la que va ser la seva primera agència immobiliària de Mollet, ha sabut comprometre's, i això ha fet que s'hagi guanyat el millor reconeixement dels seus companys, com en Joan Codina, soci i amic, cofundador de Finques Venco. El treball i l'entrega del nostre protagonista, que ha sabut valorar la persona per damunt de tot, són rars avui dia. Potser és que tots plegats encara n'hem d'aprendre molt i comprometre'ns més amb el nostre entorn, si volem continuar avançant.



Joan Ventura – Mollet del Vallès (el Vallès Oriental)